

vore blanke Medlemmer her, og hverken mere eller mindre er der gjort for mange af vore Fædre. Kan det derimod ikke skee, kan man ikke give Arbejderbefolkningen paa disse indskrænkede. Der en saadan Stilling, at man kan haabe, at den i den nærmest kommende Tid kan yde Arbejdet som Pligtarbejde, og ernære sig selv ved Siden af, og saaledes til sidst finde en endelig Affindelse, saa maade vi træde imellem med et eller andet Hjælpe middel. Et væsentligt Hjælpe middel vilde det da være, om Colonieme, som det blev omtalt her sidst, kom til at erkjende, at det vilde stille dem gunstigere, om de skiltes fra Moderlandet, og søgte en ny Forbindelse, mere svarende til deres Udvikling, men, komme de ikke til denne Erkjendelse, men antage de, at deres Udviklings Fremskriden bedst beskyttes ved at blive i deres hidtilværende Forbindelse med Moderlandet, saa skulle vi, hvilken Behandling vi saa komme til at give denne Lov, vel vogte os for, altfor tidlig at udtale, at vi Intet skyldte og Intet ville give. Vi skulle erindre, at Coloniernes nuværende Stilling have Colonieme ikke selv skabt, men saaledes har Moderlandet bragt dem til at blive. Har Moderlandet gjort dette til sin egen Fordeel, saa er Pligten jo simpel, saa skyldte vi det, og har det gjort det til sin Skade, bør det saa gaae ud over Colonieme, at vor Forvaltning har været slet og til vor egen Skade? Jeg troer, at, naar man holder fast paa den Stilling, at, saaledes som Colonieme ere, saaledes ere de blevene ved Moderlandet, saa kunne vi heller ikke i det Dieblis, der kommer et saadant Krav paa os fra Colonieme, vise det bort og sige: Nu skulle Colonieme pludselig staae paa deres egne Been, nu skulle de rede for sig selv, og nu skulle vi være frigjorte fra dem. Naar den første Taler har bemærket, at det havde været godt, om denne Sag først var gaaet til et Udvalg, for at der kunde være meddeelt fuldstændigere Oplysninger, saa forekommer det mig, at det egentlig kun vil sige — og det kunde man her bemærke een Gang for alle, — at naar Sagerne forelægges Thinget, burde dette skee i Forbindelse med alle Oplysninger, man nogens kunde kunde forudsee være nødvendige til at bedømme dem. Det har allerede i saa mange

Tilfælde viist sig skadeligt for Sagernes Fremme, at et Udvalg først smaaligt har maattet undersøge, hvilke Oplysninger der yderligere behøves, og endnu smaaligere stræbe dem sammen fra de forskjellige Steder, hvor de til sidst sees at findes i Overflod. Det er ikke Feilen, at Sagen her strax er kommet til første Behandling; men Feilen er den, at Sagen ikke er bleven leveret til Thinget saaledes, at Udvalget saa godt som ikke har nødig at forlange mere. Det er netop en Fordeel for en Sag som denne, især naar den kommer saa seent til Behandling, at den første Behandling af den foregaaer offentlig, for at man snart kan erfare, hvilke forskjellige, om end ikke Meninger, saa dog Stemninger, der give sig tilkjende herom. Stemninger kan man idetmindste erfare af de stedfundne Uttringer, dertil ere de tilstrækkelige, og en afgjørende Mening vil dog ikke kunne fremtræde, før Enkelthederne foreligge. Spørgsmaalet vil væsentligt blive, hvormeget man skal erstatte. Herom vil der langt mere blive Spørgsmaal, end om man skal give Noget. Spørgsmaalet om man skal give Noget eller ikke vil jo beroe paa, om man betragter denne force majeure, som har tilvelebragt Emancipationen, som saa afgjørende, at man kan skyde sig ind derunder og sige: her er Intet at give. Det troer jeg nu for min Person ikke, man saa ganske skal gjøre, medens man heller ikke paa den anden Side skal lade ude af Agt den lykkelige Omstændighed for Staten, som er interesseret derved; at der idetmindste i 24 Timer har været et almindeligt Dnsse paa Den om, at Emancipationen maatte foregaae. Det er en meget vigtig Omstændighed, det giver os i dette Tilfælde en Frihed til at handle, som andre Stater ikke have havt. Ved Emancipationen have Planterne selv troet, at der skete dem en Tjeneste, og Alt hvad der nu vil blive givet dem i Erstatning for denne Sag, ville de derfor komme til at betragte som en stor Velvillie fra Statens Side. Den første Taler har meget rigtig gjort opmærksom paa, at det er umuligt at domme om, hvad der kan gives i Afløsning for Slaverne, saalange vi ikke vide, hvad Arbejdscontracterne egentlig betyde. Tre Arbejdscontracterne af en saadan tvingende Art, at de i væsentlig Grad blive Erstatning for Sla-